

dodo gombár hugo karas /
překlad **ilona smejkalová /**
režie **dodo gombár /**
dramaturgie **ilona**
smejkalová / výprava **ivana**
macháčková / hudba **david**
rotter / texty písní **dodo**
gombár / v titulní roli **viktor**
dvořák / dále hrají - **tereza**
vilišová, lukáš burlan, jan
vlas, marcela čapková,
tomáš dastlík, norbert
lichý, dítta zábranská,
petra bučková, pavel
johančík a tomáš dinkov

premiéra
31. března 2006

Hugo Karas

DIVADLO
PETRA
BEZRUČE

dpb

CO

Bezruči + Hugo Karas = zážitek

27. 4. 2006, 00:00 • Kultura > Divadlo • Zuzana Mildeová, foto Divadlo Petra Bezruče

Nerozlučná (?) parta (Lukáš Burian, Viktor Dvořák, Petra Bučková, Jan Vlas, Tereza Vilišová)

Napsat recenzi na čtvrtou bezručovskou premiéru sezóny není věru snadné. Spočívá totiž v popsání prožitku a vyjádření všech pocitů, jichž je tato inscenace plná. Naštěstí nezůstávají jen na jevišti, ale vši silou se řinou přes rampu ke mně, k divákovi. Hugo Karas je jednoduše divadelním zážitkem.

Možná na tom má velký podíl spojení autora a režiséra v jedné osobě Dodo Gombára. Kdo jiný může lépe interpretovat text než hlava, ve které vznikl. Odhalit všechny jeho nuance a roviny. Snad je to i odstupem, zráním dramatu po dobu sedmi let, před kterými vznikl, až do letošní české premiéry.

Inszenace nás vtahuje do života chlapce a později snad muže Huga Karase (Viktor Dvořák). Možná pro jeho blbé jméno mu Bůh (Norbert Lichý) věnuje víc času a vede s ním životní dialog. Od něj má Hugo svého anděla (Petra Bučková). Ne že by mu výrazně pomáhal, ale je s ním a spolu tvoří jedinou bytost. Navzájem se učí a padají na nos. Hugo má také rodiče (Marcela Čapková, Tomáš Dastlík). Jejich hrdličkovský vztah postupně přechází v banální soužití. Jako správný teenager má i svou partu. Nikdo zde není šéfem a tak se do dějin zapíše všichni. Nejdrsnějším „týpkem“ je Balog (Jan Vlas), v těsném závěsu se drží kamarádka pro všechno Sedma (Tereza Vilišová) a trochu pro sebe existující Rudy (Lukáš Burian). Hugo je evidentně jiný než jeho kamarádi, tuto odlišnost podtrhuje hlavně civilnější oděv. Ostatní kostýmy podléhají výtvarné stylizaci, evokují myšlenku, že jejich nositelé již s Hugem nejspíš nejsou.

Bilancování, vzpomínky, lépe řečeno zpověď se odehrává na sakrálním místě. Nacházíme se v chrámu života a samozřejmě smrti. V centru scény stojí mohutné varhany a po stranách rámy, jež se po rozehrání přeměňují v ikony. Zastavují čas a jejich objekty se stávají věčnými. Alespoň pro Huga. Jeho mysl je tou, která prezentuje. Proto je jeho dívka stále dítětem jezdícím pouťovým autíčkem. Scénografie spolu s kostýmy podtrhuje sice snovost příběhu, ale zároveň je velmi realistická.

Monumentálnost scény nepřebíjí komorní vyznění příběhu. I když hovořit v případě této inscenace o příběhu je možná zcestné. Jemné předivo pocitů a myšlenek není spleteno do pevně uchopitelného tvaru. Největší důraz je v prožitku.

Dominanta scény - chrám životní zpovědi

Onen prožitek by nebyl možný, pokud by měl ztroskotat na hercích. Jelikož je to však hra převážně o mladých pro mladé, nový soubor s tímto nemá problém. Viktor Dvořák konečně mohl naplno ukázat svůj talent a osobní kouzlo. Není sice příliš fér srovnávat jeho osobu s Richardem Krajčem, ale v této roli si nelze pomoci. Fanyanky se mají na co těšit. Dokáže být malým chlapcem, nechápajícím přicházející smrt, i dospělým cítícím odchod blízkého jako nenavratitelnou ztrátu a zároveň impuls do dalšího života. Jeho kolegové – kamarádi v partě – nesklouzávají k nabízejícím se vulgárnostem, a když už ano, tak je za nimi cítit až dětská naivita. Oni ani Hugo ještě nejsou dospělými. Tuto hranici nikdo nepřekračuje. Další podstatnou roli mají Hugovi rodiče. Marcela Čapková, na jevišti výrazněji vystupující po delší době, opět nezklamala. Výborným partnerem jí byl Tomáš Dastlík. Jeho lehce komické pojetí otce nádražáka nemělo chybu, od hlasového vyjádření přes pohyb až po nutnou miniimprovizaci při premiéře.

Dodo Gombár svého ostravského Huga Karase pojal jako muzikál. Představení dostává svěží rytmus a naopak snadno přechází k melancholii. Hudba a živý zpěv na jevišti dokáží divy. Jediným krokem stranou snad může být použití známé písně U2. Hugo Karas si sice nehraje na bezčasí a vychází z reality, ale zapojení tohoto až příliš přítomňujícího momentu se dá vyvarovat.

3

4

5

Jak tedy shrnout kupící se a neodeznívající myšlenky. Pokud přistoupíte na určitou hru, příběh vás nenávrtně vtáhne. Při sledování Huga Karase není lehké nespojovat si prezentované příběhy se svými vlastními. Navozuje podbízivý sentimentální pocit, jakoby jste už toto někde viděli. Právě touto skutečností uchopí citlivé diváky hned od začátku. I přes drsné momenty a neveselý konec stále zůstává naděje a krásná melancholie, kterou si ponese domů.

1. Dospělý Hugo (Viktor Dvořák)
2. Dospívání je krásná věc... (Tereza Vilišová a Lukáš Burian)
3. I takové může být setkání se Smrtí (Dita Záborská a Viktor Dvořák)
4. Krise středního věku (naslouchající Tereza Vilišová, rybařící Tomáš Dastlík a Pavel Johančík)
5. Andělská Petra Bučková

Dodo Gombár: Hugo Karas

Divadlo Petra Bezruče, premiéra 31. března 2006

Režie Dodo Gombár

Hrají Viktor Dvořák, Marcela Čapková, Tomáš Dastlík, Petra Bučková, Tereza Vilišová, Jan Vlas, Lukáš Burian, Norbert Lichý, Dita Záborská, Tomáš Dinkov, Pavel Johančík

Překlad Ilona Smejkalová

Výprava Ivana Macháčková

Hudba David Rotter

Hodnocení 90 %

Reklama